



**AL. POPOVICI**

**PĂRINȚI,  
COPII,  
NEPOȚI...**

Guidat sentiment : să-ți spună un cetățean în toată firea, cu mustați (și nu de puține ori cu... barbă), că a „debutat” (ca spectator) la o piesă a ta de păpuși : „acum” 20 de ani eram la grădiniță și-am văzut acolo Aventuri în junglă, îți spune un vlăjgan de doi metri și cauți să ți-l imaginezi în șortuleț pepit și fără favoriți. Tot de la el aflu că nu mai departe de duminică, ți-a văzut, cu un copil, la Tândărieă, ultima ta piesă. Și nu-ți poți opri gândul care dorește ca interlocutorul tău să vină cindva, într-o altă duminică, cu un nepot. Iată unul din farmecele inefabile ale scrisului pentru cei mici. Nu vreau să fac aici nici un istoric (deși ar fi odată și el necesar) și nici un studiu teoretic (deși mai sînt unii care încearcă) asupra dramaturgiei și teatrului pentru copii.

De-a lungul aproape a trei decenii, de cînd scriu pentru copii, experiența practică, de întîlniri și schimburi de păreri cu cei mai dragi mie dintre lectori și spectatori, m-a învățat multe.

Acum 25 de ani citeam istorioare, povești, la un cămin de copii orfani, victime ale războiului de pe strada Uzinei din Iași. Erau primii mei auditori și aveau nevoie de puțină pîine, o sobă caldă, lumină ! Incubuiți-vă : o sală cu 50 de copii care uitaseră să zîmbească, cărora le născoceam povești și pentru care jucam apoi cu un grup de studenți actori (era și Cotescu, printre ei, și Mereuță și mulți alții).

Am descoperit, în timp, că a serie pentru copii înseamnă a scrie neapărat adevărul. Cu pălăria în mîină în fața feeriei lui Victor Eftimiu — n-am iubit și n-am practicat feeria. Am simțit nevoia de a sta de vorbă cu copiii, pe limba lor, despre ale noastre, de azi. Cu elemente de basm ca pretext, cu puțină parodie a feeriei de zahăr tos, caramel și marțipan. Și, mai ales, căutînd drumul spre sufletul copilului din țara noastră. Spre înțelegerea psihologiei lui specifice — realizată fiind aceasta nu numai prin elemente de folclor ci și prin chintesențe ale inimii micului cetățean în coordonatele deceniului acesta.

Pentru că dramaturgii, cu toate cele așternute pe hirtie și urcate pe scenă — îi mai sînt datori cu multe lui, celui mic din sală :

- piese despre viața lui, la școală, acasă, în lume ;
- piese despre el și lumea înconjurătoare ;
- piese despre pămîntul românesc ieri, azi, mîine și oamenii legați de timpul de ieri, de azi, de mîine ;
- comedii pentru cele mai frumoase zîmbete, pentru cel mai de aur ris al lumii ;
- piese bune...

Să promitem și să ne ținem de cuvînt — copiilor Republicii, și să facem un teatru demn de un mare jubileu !